

slaar at henvise til Finansministeren, og hvorom det ærede Medlem meget udførligt nys har udtalt sig. Da det ærede Medlem har gjort Rede for Sagens Sammenhæng, tror jeg at kunne fatte mig i Korthed. Jeg skal forudskikke den Bemærkning, at Andragendets Tone ikke just tiltaler mig. Den paagældende har til mig henvendt et Andragende om at faa Tolden tilbagebetalt, og jeg har dertil svaret, at Ministeren savner Bemyndigelse til at kunne gøre det, Finansministeren har nemlig ingen Bemyndigelse til at handle i Strid med Landets Love. Han maa holde sig Loven efterrettelig, og paa et Andragende om at gaa uden om Lovene maa han svare, at det har han ingen Ret til. Spørgsmaalet om at tilbagebetale en i Overensstemmelse med Toldloven opkrævet Afgift bliver en Bevillingssag. Til dette Finansministerens Svar knytter Andrageren imidlertid en Udtalelse om, at han finder det mærkeligt, at Finansministeriet kan finde det ganske i sin Orden, at Statens Borgere skulle være udsatte for betydelige Tab til Statskassen, derved at en højere Embedsmand afgiver en fejl Erklæring. Jeg skal dog ikke opholde mig ved denne Andragendets Tone, og jeg skal uden Hensyn hertil rent objektivt sige min Mening om Sagen. Hvis Folketinget kommer til den Opfattelse, at der her er rimelig Grund til at indrømme en Tilbagebetaling, skal jeg ikke stille nogen Hindring i Vejen derfor. Hvis Lovgivningsmagten vil bevilge Beløbet, kan den gøre det, det er ikke noget, Administrationen er berettiget til at gøre paa egen Haand. Det er selvfølgelig i høj Grad beklageligt, saafremt der fra en Embedsmands Side begaas en eller anden Fejl, som medfører, at en Statsborger kommer til at lide et Tab, og for saa vidt der her er begaaet en Fejl fra en Toldfunktionærs Side, er det uheldigt. Men hvorvidt der i saadanne Tilfælde med Rette kan næres Forventning om, at Staten skal tilbagetale det Beløb, som den vedkommende kunde have sparet, maa dog i væsentlig Grad bero paa de faktiske Omstændigheder. Der maa tages Hensyn til, hvorvidt den paagældende Privatmand selv har begaaet nogen Fejl, om der mulig endog for en stor Del maa tillægges ham selv Skylden for det, der er sket. Der kan ogsaa med Billighed tages Hensyn til, hvorvidt det drejer sig om et større eller et mindre Beløb; hvis der skulde være Tale om en for Manden ruinerende Sum, eller dog om et virkelig alvorligt Tab for ham, vilde Billighed i

langt højere Grad tale for, at Staten betalte Pengene tilbage, end naar dette ikke er Tilfældet. Men det vil tillige let ses, at det under alle Omstændigheder er en overmaade vanskelig, ja ganske umulig Vej at komme ind paa, at naar der ved et Toldsted i Landet fejlagtig beregnes en lavere Toldsats end den rette, skal Administrationen derved blive forpligtet til at bringe den samme fejlagtige Toldsats til Anvendelse ogsaa ved andre Toldsteder. Naar en Mand i Løgstør har faaet en Vare ind til lavere Told, end rigtigt er, saa vilde Toldforvaltningen umulig kunne anerkende, at Manden derved erhvervede Ret til at komme her i København og sige: Nu vil jeg have ti Gange saa mange Varer indført til lavere Takst end den rigtige, fordi jeg har faaet mine Varer saaledes indførte i Løgstør. Det gaar ikke, allerede af den Grund, at der derved vilde aabnes Adgang til rent svigagtige Dispositioner. Og hvis man vil være paa den sikre Side, naar det gælder at vide, hvilken Toldsats man har at betale, og man selv er i Tvivl om, hvorledes det i saa Henseende forholder sig, saa ved enhver Købmand i Landet, og ikke mindst maa en Grosserer her i København vide, at det Sted, hvor han har at henvende sig, er Generaltolddirektoratet eller Københavns Overtoldinspektorat. Man har ikke at gaa ud til en Assistent paa Frederiksberg Toldkontor og spørge sig for og derefter paastaa, at dette skal være Toldvæsenets Afgørelse. I det foreliggende Tilfælde har Manden faaet en urigtig Besked af Toldassistenten, men det er hans egen Skyld, at han ikke har spurgt sig for paa rette Sted. Efter at han saa er bleven oplyst om, at Opgivelsen var urigtig, har det staaet i hans Magt at formindske Tabet ved at benytte en Udvej, som han i øvrigt selv har givet Anvisning paa, nemlig at føre Varerne ud i Frihavnen og der lade foretage saadanne Forandringer ved dem, at de kunde komme ind til den lavere Toldsats. Dette har han ikke fundet Anledning til at gøre, uagtet Tabet paa denne Maade vilde være bleven formindsket. Jeg gentager, at hvis Folketinget mener, at der er Anledning til at tilbagebetale disse Penge, skal jeg ikke sætte mig derimod. Men jeg fremhæver, at hvis Manden havde baaret sig korrekt ad, saa havde han henvendt sig paa rette Sted, og saa havde han faaet en Besked, som han med Føje kunde holde sig til. Dette er noget, som en forretningsdrivende i København ikke bør kunne være ubekendt med.